

Arrest

nr. 177 296 van 3 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een soenniet, afkomstig uit Faisalabad in de provincie Punjab. U verklaarde op jonge leeftijd naar Karachi (Sindh) verhuisd te zijn om er te gaan werken. U bent er in (ongeveer) 1975 gehuwd met T. B. en heeft met haar zes kinderen. U was handelaar in lederen jassen en heeft uw hele verdere leven in de wijk Nazimabad in Karachi gewoond. Voor uw zaken reisde u ook geregeld naar het buitenland. U verklaarde aanhanger te zijn van de Sunni Tehreek en deelgenomen hebben aan activiteiten, bijeenkomsten en manifestaties van deze organisatie. Ongeveer drie tot vier jaar geleden zou u de lokale voorzitter van de Muttahida Qaumi Movement (MQM), A. H., geleidelijk aan zijn beginnen overtuigen zijn leven anders te leiden. Jullie zouden bevriend geraakt zijn, samen zijn gaan bidden en ook plannen ondernomen hebben samen

zaken te gaan doen in Maleisië. A.H. zou ook op uw advies zijn activiteiten voor zijn partij hebben gestaakt. Nadat jullie op een dag de moskee verlieten, zou A.H. zijn neergeschoten, naar u vermoedt omwille van het feit dat hij zijn partij de rug had toegekeerd. Zelf zou u het incident op een haar na gemist hebben en naar huis zijn teruggekeerd. Wel zouden er onbekenden enkele keren naar uw huis gekomen zijn en naar u hebben geïnformeerd. U zou nog naar de begrafenis van uw vriend geweest zijn. Gezien uw echtgenote en kinderen bang geworden zouden zijn voor mogelijke problemen omwille van uw betrokkenheid, zouden ze u het huis hebben uitgezet. U zou uw familie niet hebben kunnen overtuigen van uw onschuld en zijn ondergedoken in de wijk Bihar Colony, Karachi.

U zou ongeveer in september 2015 Pakistan verlaten hebben. U zou naar Italië gevlogen zijn en van daaruit verder gereisd zijn, over Zwitserland en Frankrijk, naar België. Een aangekomen in België, zou u beslist hebben terug te keren naar Pakistan. U zou over land naar Roemenië zijn gereisd en daar het vliegtuig richting Pakistan genomen hebben. Daarop zou u slechts een tiental dagen in Karachi verbleven hebben en op aanraden van uw vrienden opnieuw vertrokken zijn. Nog steeds in september 2015 zou u Pakistan dan definitief verlaten hebben. U zou een vlucht van Karachi, via Istanbul, naar Italië hebben genomen. Van daaruit zou u over land, met de wagen en verder per trein, zijn verder gereisd om finaal in België aan te komen waar u op 18 september 2015 asiel aanvraag.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw originele Pakistaanse identiteitskaart, een origineel oud Pakistaans paspoort van u (1993-1995), een originele lidkaart van de Kamer van Koophandel (Karachi, 2006-2007), een origineel certificaat betreffende uw belastingnummer, een originele Indiase brochure met foto van uw bezoek (2004) en twee prints van een internetartikel.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste dient opgemerkt dat u uw beweerde recente aanwezigheid in Karachi, Pakistan, alsook uw beweerde vertrek uit Pakistan in september 2015 helemaal niet aannemelijk kon maken. Zo legde u om te beginnen geen enkel document neer ter staving van deze aanwezigheid, noch van uw vertrek. U legde wel een lidkaart van de Kamer van Koophandel en een document betreffende uw belastingnummer neer, maar deze dateren van 2006 respectievelijk 2005. U legde verder geen enkel document neer van uw handel, noch van u privé. Het paspoort dat u voorlegde dateert van 1993, de identiteitskaart van 2008. U legde geen enkel recenter document neer dat u onomstotelijk in Pakistan plaatst na 2008. Nochtans werd u van bij aanvang van uw asielprocedure gewezen op het belang van documenten, heeft u voldoende tijd gekregen en werd u zelfs na uw gehoor op het CGVS nog de kans geboden nog documenten, zoals uw laatste paspoort, voor te leggen. U liet echter na dit te doen.

Verder kon u op geen enkele wijze uw beweerde uitreis uit Pakistan in september 2015, noch uw eerdere uitreis én terugkeer, staven. U gaf hiervoor als uitleg dat u het land tweemaal illegaal zou hebben verlaten en ook op illegale wijze zou zijn teruggekeerd naar Pakistan. Echter, gezien u hierover dermate ongeloofwaardige en uiteenlopende verklaringen aflegde, kan ook hieraan absoluut geen geloof worden gehecht. Zo had u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord gerept over uw beweerde terugkeer naar Pakistan. Verder kon u ook niet aangeven hoe u dan wel zou zijn teruggekeerd naar Pakistan. U liet eerst optekenen dat u deze reis over land zou hebben afgelegd, nadien zou u dan weer gevlogen hebben (zie CGVS, p.9). U kon ook niet aangeven met welk reisdocument u deze vlucht zou hebben afgelegd (zie CGVS, pp.9-10).

Daarnaast legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het paspoort dat u zou gebruikt hebben voor uw (laatste) reis van Pakistan naar Italië. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u verklaard dat u dacht dat u deze reis met een vals groen Pakistaans paspoort zou hebben afgelegd, op een u onbekende naam. De smokkelaar die meereisde zou daarbij een rood paspoort hebben gebruikt (zie DVZ, pt.30). Op het CGVS wist u plots niet meer wie van jullie nu welk van deze paspoorten had gebruikt. Merkwaaardig genoeg wist u dan opeens weer wel onder welke naam u zou hebben gereisd (zie CGVS, p.10). U wist verder overigens bij de DVZ blijkbaar ook niet meer dat u in Italië zou zijn geland, wat u bij het CGVS plots wel wist (zie DVZ, pt.31).

Voorts liet u ook uiteenlopende verklaringen over uw verblijfplaatsen de laatste tijd in Pakistan optekenen. U gaf op de DVZ aan dat u tot aan uw vertrek in Nazimabad, Karachi zou hebben gewoond (zie DVZ Verklaring, pt.10). Op de vragenlijst van het CGVS liet u dan weer wel optekenen dat u na uw problemen op verschillende plaatsen in Karachi onderdook (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Feit blijft wel dat u dezelfde dag liet optekenen tot aan uw vertrek in Nazimabad gebleven te zijn. Op het gehoor op het CGVS gaf u dan plots aan dat u de resterende tijd (nog anderhalf tot twee jaar) in Bihar Colony (eveneens Karachi) ondergedoken verbleef (zie CGVS, p.15, p.19).

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook vermoeden dat u Pakistan niet verlaten heeft in september 2015, noch dat u in deze periode bent teruggekeerd. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen en het feit dat u ook nalaat uw laatste paspoort voor te leggen, ontstaat het vermoeden dat u de daarin vervatte informatie wil verhullen.

Ten tweede dient er vastgesteld te worden dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging en dat omwille van volgende redenen.

Om te beginnen wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen, al op zeer ernstige wijze ondermijnd door de vaststelling dat u nu aangeeft dat u bent teruggekeerd (dan wel zou hebben willen terugkeren) naar Pakistan.

Verder legde u uiteenlopende, opmerkelijke en uiterst vage verklaringen af over de kern van uw asielrelaas. Zo liet u op de vragenlijst van het CGVS, die u invulde bij de DVZ, helemaal nergens optekenen dat het net de 'bekering' van uw vriend A.H. zou zijn die hem (en daardoor u ook) in de problemen zou hebben gebracht. U gaf er wel aan dat u bij de Sunni Tehreek zat en hij bij de MQM, alsook dat jullie samen gingen bidden, maar helemaal nergens sprak u van het cruciale element dat u hem van de MQM zou hebben weggeleid en jullie net daarom problemen kregen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Verder konden uw verklaringen over deze 'bekering' ook helemaal niet overtuigen. Gezien toch mag aangenomen worden dat het niet zo eenvoudig moet geweest zijn een lokaal leider van een politieke partij af te doen zien van zijn engagement daarbij en zijn partij de rug toe te keren, werd u dan ook gevraagd hoe u daar precies in geslaagd was. U kwam echter niet verder dan dat wat algemeenheden over het leven na de dood, uw zakelijke connecties en vooral, dat het het werk van Allah zou zijn geweest (zie CGVS, pp.17-18, p.20). Deze drastische verandering in het leven van uw vriend zou bovendien, opmerkelijk genoeg, slechts twee maanden in beslag hebben genomen.

Voorts legde u uiteenlopende verklaringen af over uw vriend A.H., zijn politieke rol en uiteindelijk zijn dood. Op de vragenlijst van het CGVS noemde u hem nog een gewoon lid van de MQM (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), tijdens het gehoor op het CGVS werd hij plots een grote leider van de partij (zie CGVS, p.14). U werd dan ook gevraagd wat precies zijn functie was, maar gaf dan plots weer aan dat hij lid was. Gewezen op uw uiteenlopende verklaringen, gaf u dan weer aan dat hij wel degelijk een lokaal leider was in uw wijk (zie CGVS, p.16). Verder waren ook uw verklaringen over het tijdstip van de moord op uw vriend uiteenlopend. U gaf immers op de vragenlijst van het CGVS nog aan dat hij werd vermoord in 2014 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS, slechts enkele maanden later, kon u deze belangrijke gebeurtenis dan plots niet meer plaatsen in de tijd. U kwam niet verder dan dat het drie tot vier jaar geleden moest gebeurd zijn (zie CGVS, p.16). U verduidelijkte dat u het uit uw paspoort zou kunnen afleiden, als u het zou hebben gehad. Het CGVS wijst er op dat het uw verantwoordelijkheid is de nodige documenten voor te leggen en herhaalt dat het sterke vermoedens heeft dat u dit paspoort zelf bewust achterhoudt. Bovendien liet u nu ook optekenen dat u op het moment van de moord net vier dagen terug was van Maleisië (zie CGVS, p.16). Eerder had u echter laten optekenen dat het vijf dagen voor uw geplande vertrek naar Maleisië was (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). U kon ten slotte geen enkel begin van bewijs van uw beweerde problemen neerleggen. U legde geen foto's neer, noch documenten van uw activiteiten of die van uw vriend, noch documenten die de moord op uw vriend zouden kunnen staven.

Voorts is het allerm minst aannemelijk dat u, op het moment dat u zelf gezocht zou worden, de begrafenis van uw vriend nog zou hebben bijgewoond, ondanks de aanwezigheid van verschillende grote leiders van de MQM. Nochtans zouden zij volgens uw vermoedens de opdrachtgevers van de moord op uw vriend geweest zijn, almachtig zijn in de regio en zouden ze u verantwoordelijk houden voor de verandering van uw vriend. Uw uitleg daarvoor, dat u het uit respect deed voor zijn broer en het slecht zou overkomen (zie CGVS, p.17), is gezien de ernst van de door u beweerde problemen uiteraard niet afdoende. U kon overigens ook helemaal geen namen noemen van dergelijke leiders van de MQM (zie CGVS, p.17).

Verder kunnen ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw eigen engagement voor de Sunni Tehreek. Vooreerst is er uiteraard al het vermoeden dat u eerder (definitief) weg was uit Pakistan. Voorts kon u ook helemaal niet aangeven wat deze Sunni Tehreek precies is. U had het in eerste instantie immers algemeen over de strekking van de islam, de volledige gemeenschap van soennieten. U verwees nergens naar de organisatie onder deze naam. Volgens u zouden ook alle soennieten tot deze Sunni Tehreek behoren en u gewoon meer opvallen dan den anderen omdat u een baard had (zie CGVS, p.14). Verder kende u ook de volledige naam van de leider van de groepering niet, u kwam niet verder dan de naam Qadri. Uit toegevoegde informatie blijkt dat er verschillende leiders waren onder de naam Qadri, iets wat u blijkbaar ontgaan was. Wie de oprichter van de organisatie was, wist u evenmin (zie CGVS, p.20). Ten slotte had u op de vragenlijst van het CGVS nog laten optekenen dat een ander persoon van de Sunni Tehreek in de nasleep van de moord op uw vriend ook vermoord werd (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), iets wat u dan weer ontkende op het gehoor op het CGVS. Hierop gewezen, ontkende u bovendien ok gewoon uw eerdere verklaring (zie CGVS, p.21).

Ten derde dient ook vastgesteld dat u helemaal niets heeft ondernomen in Pakistan om iets aan uw problemen te doen. Ondanks de ernst van de door u aangehaalde problemen, zou u nooit naar de politie gestapt zijn of nooit een advocaat gecontacteerd hebben of op enige andere wijze de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten hebben ingeroepen. Uw argument daarvoor, dat de politie toch niets kan doen, allemaal dezelfde zijn (zie CGVS, p.22), is uiteraard niet afdoende. Temeer gezien u het gewoonweg niet geprobeerd heeft. Dat u er al vijfenveertig jaar woonde en u weet hoe het er is (zie CGVS, p.22), is daarvoor geen vergoelijking. Het feit bovendien dat u hierbij aangeeft dat u (omwille van deze slechte algemene situatie) al eerder zou gevlucht zijn als u de kans daartoe zou hebben gehad (zie CGVS, p.22), bevestigt nogmaals het vermoeden dat u uw land heeft verlaten omwille van andere redenen dan u aangeeft. U trachtte zich nog te redden door toe te voegen dat u eerder wel geen problemen had (zie CGVS, p.22), maar dit herstelt het geloof in uw bewering echter niet.

Ten vierde mag er ook worden aangenomen dat u, die geschoold bent, verschillende talen kent, zelfstandig zakenman was en voldoende zelfstandig en initiatiefrijk was (om geregeld te reizen en zich zowel nu als eerder in vreemde gemeenschappen wist te vestigen), bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit en de talen spreekt, in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien. Bovendien bent u zelf afkomstig uit een andere provincie in Pakistan, met name de Punjab, meer dan duizend kilometer verwijderd van uw beweerde lokale problemen. Verder bent u ook het Punjabi machtig en heeft u daar nog steeds familie. Gevraagd waarom u niet geprobeerd heeft uw lokale problemen in Karachi te ontlopen door zich in de Punjab te vestigen, gaf u louter aan dat u niet meer in Pakistan wilde wonen en het er overal hetzelfde is (zie CGVS, p.22). Tenslotte wist u volgens uw verklaringen na de problemen ook ruim anderhalf jaar zonder noemenswaardige problemen in een andere wijk van Karachi te verblijven. U verklaarde dat u dat slechts kon door er ondergedoken te leven, maar diende eveneens toe te geven dat u er wel geregeld buiten kwam, gewoon naar de markt ging en u in deze periode uw opmerkelijke baard behield (dewelke volgens uw verklaringen zorgde voor de problematische associatie met de MQM) (zie CGVS, pp.19-21).

Dat u ten slotte verklaarde dat u bij eerste aankomst in Europa (na uw beweerde problemen), alsook bij uw definitieve vertrek langs tal van Europese landen bent gepasseerd, klaarblijkelijk nooit de nood voelde in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Dat u in eerste instantie niet op de hoogte was van het bestaan van asiel is niet afdoende. Van een ontwikkeld en bereisd man kan immers verwacht worden dat hij zich terdege informeert, zeker na het ervaren van dermate grote problemen en de lange tijd die u had om zich te informeren. Bovendien vroeg u ook bij uw tweede ('definitieve') aankomst in Europa niet eerder dan België asiel aan, hoewel u intussen wel van het bestaan van asiel afwist. Dat België de hoofdstad van de Europese Unie herbergt (zie CGVS, p.16), is daarvoor geen afdoende uitleg.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geviséerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart en het oude paspoort (1993) kunnen slechts een begin van bewijs vormen van uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet betwist worden. De lidkaart van de Kamer van Koophandel, het belastingnummertcertificaat en de Indiase brochure kunnen enkel een begin van bewijs vormen van uw zakelijke activiteiten in Pakistan, lang geleden dan overigens nog. Het krantenartikel dat u neerlegt handelt ten slotte slechts over de algemene situatie en heeft op geen enkele wijze betrekking op u zelf, zoals u ook aangaf.

De informatie waarop het CGVS zich beroept werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève, van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij geen documenten kan voorleggen van zijn verblijf in Pakistan na 2008, hij heeft deze documenten bij hem thuis in Pakistan maar heeft geen contact meer met zijn familie die hem eventueel de stukken zou kunnen overmaken. Verzoeker verduidelijkt dat zijn problemen zijn gestart wanneer zijn vriend, A.H., leider van de MQM, werd vermoord. De leden van de MQM dachten dat A.H. uit de partij was gestapt onder invloed van verzoeker.

Vervolgens geeft verzoeker weer wat er op Wikipedia over MQM te lezen staat, met name dat de Federal Court van Canada in 2006 beslist heeft om MQM te beschouwen als een terroristische organisatie en verwijst hij naar Brits en Amerikaans reisadvies voor eigen onderdanen inzake Pakistan.

Verzoeker stelt dat hij geen hulp heeft gezocht bij de Pakistaanse autoriteiten omdat de regio Sindh, waarvan verzoeker afkomstig is, geteisterd wordt door wetteloosheid. Of men nu een klacht neerlegt bij de politie of niet, de politie heeft in die regio niet veel te zeggen.

Verzoeker geeft een theoretische uitleg over artikel 3 van het EVRM en zegt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan.

3.2. Stukken

Bij het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd.

3.3. De verwerende partij heeft een aanvullende nota *d.d.* 3 oktober 2016 ingediend, met daarbij gevoegd het "*EASO Country of Origin Report, Pakistan Security situation*" van juli 2016.

3.4. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de

artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt:

- verzoeker maakt zijn beweerde recente aanwezigheid in Karachi (Pakistan) en zijn beweerde vertrek uit Pakistan in september 2015 niet aannemelijk. Hij legde geen documenten neer inzake deze aanwezigheid en inzake dit vertrek. Hij legde documenten voor uit 2005 en 2006 maar geen documenten van zijn handel noch van hem privé. Verzoeker staft zijn uitreis uit Pakistan niet, noch zijn eerdere uitreis en terugkeer. Er kan daar geen geloof aan worden gehecht. Verzoeker legde ook tegenstrijdige verklaringen af over het paspoort dat hij zou gebruikt hebben voor zijn laatste reis van Pakistan naar Italië. Ook over zijn verblijfplaatsen de laatste periode in Pakistan legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af. Hij verbleef in Nazimabad, Karachi, of in Bihar Colony, Karachi;
- er kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging: de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door verzoeker aangehaalde problemen wordt op ernstige wijze ondermijnd omdat verzoeker zou zijn teruggekeerd of zou hebben willen terugkeren naar Pakistan;
- verzoeker legde uiteenlopende, opmerkelijke en uiterst vage verklaringen af over de kern van zijn asielrelaas; bij de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) die hij invulde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) liet hij nergens optekenen dat het de 'bekering' van zijn vriend A.H. zou zijn die hemzelf en daarna ook verzoeker in de problemen bracht. Verder kunnen verzoekers verklaringen over deze 'bekering' niet overtuigen: er mag worden aangenomen dat het niet zo eenvoudig is om een lokaal leider van een politieke partij af te doen zien van zijn engagement en zijn partij de rug te doen toekeren. Op de vraag hoe verzoeker daarin geslaagd was, kwam hij niet verder dan wat algemeenheden. Deze drastische verandering zou bovendien maar twee maanden in beslag genomen hebben;
- verzoeker legde uiteenlopende verklaringen af over zijn vriend A.H., zijn politieke rol en zijn dood (leider van de MQM of niet, tijdstip moord);
- het is allerminst aannemelijk dat verzoeker, op het ogenblik dat hij zelf gezocht werd, de begrafenis van zijn vriend nog zou hebben bijgewoond;
- er kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers eigen engagement voor de Sunni Tehreek (verzoeker kon zeer weinig details geven over deze organisatie);
- verzoeker heeft helemaal niets ondernomen in Pakistan om iets aan zijn problemen te doen, hij is nooit naar de politie gestapt of heeft nooit een advocaat gecontacteerd of op enige andere wijze de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten ingeroepen;
- verzoeker is geschoold, kent verschillende talen, was zelfstandig zakenman en is voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om bij een terugkeer naar Pakistan in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Bovendien is hij afkomstig uit de Punjab, meer dan 1000 kilometer verwijderd van zijn lokale problemen in Karachi. Hij is het Punjabi machtig en hij heeft daar nog familie, hij kon zijn lokale problemen ontlopen door zich daar te vestigen maar gaf aan niet meer in Pakistan te willen wonen. Verzoeker zou ook nog anderhalf jaar na zijn problemen, zonder noemenswaardige problemen in een andere wijk van Karachi hebben verbleven;
- verzoeker verklaarde bij zijn eerste aankomst in Europa en ook bij zijn definitieve vertrek uit Pakistan, tal van Europese landen te zijn gepasseerd. In deze landen heeft hij nooit asiel aangevraagd, dit ondermijnt zijn vrees voor vervolging in belangrijke mate, van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij asiel aanvraagt zodra hij er de kans toe heeft. Dat hij dit eerst niet wist, vervolgens naliet en dan pas in België asiel aanvroeg is geen afdoende uitleg.

3.4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de

bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4.3. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers verklaringen over de oorzaken van zijn vlucht uit zijn land zijn echter ongerijmd en strijdig op meerdere essentiële punten.

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoeker enkel een oud paspoort heeft voorgelegd. Tijdens het gehoor bij het CGVS heeft verzoeker gesteld dat hij ervoor ging zorgen dat hij zijn recent paspoort uit Pakistan zou laten opsturen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit niet gebeurd is. In het verzoekschrift stelt verzoeker nu dat hij geen contact meer heeft met zijn familie en daarom deze stukken niet kan overmaken. Uit het gehoorverslag bij het CGVS blijkt echter dat, specifiek wat verzoekers paspoort betreft, hij dit bewaarde in zijn kamer in Karachi (gehoor CGVS, p. 9) en aan zijn huisgenoot gevraagd had om dit na te sturen, wat blijkbaar niet gebeurd is. Volgens verzoekers eigen verklaringen is het laten opsturen door zijn familie dus niet de enige mogelijkheid om documenten te verkrijgen.

Vervolgens wordt opgemerkt dat verzoeker al de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn asielrelaas volledig ongemoeid laat. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift alleen maar op dat MQM in Canada beschouwd wordt als een terroristische organisatie, maar dit doet gaan afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin uitgebreid wordt gemotiveerd over het volgende.

Verzoeker maakt zijn beweerde recente aanwezigheid in Karachi (Pakistan) en zijn beweerde vertrek uit Pakistan in september 2015 niet aannemelijk - verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over het paspoort dat hij zou gebruikt hebben voor zijn laatste reis van Pakistan naar Italië en over zijn verblijfplaatsen de laatste periode in Pakistan legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af; - de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door verzoeker aangehaalde problemen wordt op ernstige wijze ondermijnd omdat verzoeker zou zijn teruggekeerd of zou hebben willen terugkeren naar Pakistan; - verzoeker legde uiteenlopende, opmerkelijke en uiterst vage verklaringen af over het feit dat het de 'bekering' van zijn vriend A.H. zou zijn die hemzelf en daarna ook verzoeker in de problemen bracht -; verzoekers verklaringen over deze 'bekering' kunnen niet overtuigen; - verzoeker legde uiteenlopende verklaringen af over zijn vriend A.H., zijn politieke rol en zijn dood; - het is allerminst aannemelijk dat verzoeker, op het ogenblik dat hij zelf gezocht werd, de begrafenis van zijn vriend nog zou hebben bijgewoond; - er kunnen ernstige vraagtekens worden geplaatst bij verzoekers eigen engagement voor de Sunni Tehreek (verzoeker kon zeer weinig details geven over deze organisatie); - verzoeker heeft helemaal niets ondernomen in Pakistan om iets aan zijn problemen te doen, hij is nooit naar de politie gestapt of heeft nooit een advocaat gecontacteerd of op enige andere wijze de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten ingeroepen; - verzoeker is geschoold, kent verschillende talen, was zelfstandig zakenman en is voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om bij een terugkeer naar Pakistan in zijn eigen levensonderhoud te voorzien; - hij is afkomstig uit de Punjab, meer dan 1000 kilometer verwijderd van zijn lokale problemen in Karachi, hij is het Punjabi machtig en hij heeft daar nog familie, hij kon zijn lokale problemen ontlopen door zich daar te vestigen maar gaf aan niet meer in Pakistan te willen wonen; - verzoeker zou ook nog anderhalf jaar na zijn problemen, zonder noemenswaardige problemen in een andere wijk van Karachi hebben verbleven; - verzoeker verklaarde bij zijn eerste aankomst in Europa en ook bij zijn definitieve vertrek uit Pakistan, tal van Europese landen te zijn gepasseerd. In deze landen heeft hij nooit asiel aangevraagd, dit ondermijnt zijn vrees voor vervolging in belangrijke mate, van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming kan nochtans verwacht worden dat hij asiel aanvraagt zodra hij er de kans toe heeft. Dat hij dit eerst niet wist, vervolgens naliet en dan pas in België asiel aanvroeg, is geen afdoende uitleg.

De Raad sluit zich aan bij deze onbetwiste motieven die deugdelijk en pertinent zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

3.4.4. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat

verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 juni 2016 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten, dit met de hulp van een tolk Punjabi en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.4.5. Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst omvat, is geschonden.

3.4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.4.7. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. In dit verband kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.4.8. Het CGVS vermeldt dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het CGVS onderzoekt vervolgens de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, meer bepaald in de provincie Sindh, en gebruikt hiervoor het *“EASO Country of Origin Information Report, Pakistan Security Situation”* van juli 2016, meegedeeld in een aanvullende nota.

Het CGVS stelt dat het gros van het geweld in Pakistan kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden, waarbij er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap: religieuze minderheden en vooral sjiitische moslims vormen een doelwit. Dergelijke aanslagen zijn eerder uitzondering dan regel.

Het CGVS vervolgt:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de

stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geïmmitteerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Het onderzoek door het CGVS van de veiligheidssituatie in Pakistan als gevolg van het EASO rapport van juli 2016 vermeldt dezelfde conclusies.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, NA / Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. / Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

In het verzoekschrift wijst verzoeker naar Brits en Amerikaans reisadvies voor eigen onderdanen inzake Pakistan. In dit verband wordt erop gewezen dat deze reisadviezen van buitenlandse overheden bedoeld zijn voor de eigen reislustige onderdanen. Verzoeker kan zich hierop niet met goed gevolg beroepen om aan te tonen dat hij in Pakistan, louter door zijn aanwezigheid, een reëel risico loopt ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Deze uiteenzetting en de overige louter theoretische uiteenzetting van verzoeker zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen.

3.4.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.4.10. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

3.4.11. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

3.4.12. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het rechtsplegingsdossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET